

Arrest

nr. 84 583 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. PONCIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiïetisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de Palestijnstraat in Baghdad in Centraal-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. U zou geen beroep hebben uitgeoefend in uw land van herkomst. Uw echtgenoot zou een winkel hebben uitgebaat in de wijk 'al Shordja' in Baghdad. In augustus 2008 zou u met uw echtgenoot en zoon thuis 'Asjoura' (sjiïetisch religieus feest) hebben gevierd. Vrienden en kennissen zouden op dit feest aanwezig zijn geweest. Jullie bereidden samen maaltijden voor de armen en behoeftigen. Die dag zouden onbekenden een granaat op uw huis en omliggende tuin hebben gegooid. Twee van jullie gasten zouden hierbij zijn verwond waarvan één aan zijn verwondingen zou zijn overleden. Ook uw

echtgenoot zou zijn geraakt en in 2009 aan zijn verwondingen zijn bezweken. Naar alle waarschijnlijkheid zou de radicale sjiietische militie 'al Mehdi' de aanslag op uw huis hebben gepleegd. Deze militie zou erop uit zijn de eigendommen en bezittingen van u en uw echtgenoot te onteigenen. Eerder zouden uw zoon en echtgenoot dreigbrieven hebben ontvangen. Vermoedelijk zouden ze afkomstig zijn van de militie 'al Mehdi'. Na het overlijden van uw echtgenoot zou de militie 'al Mehdi' de gronden van uw echtgenoot, gelegen in Kerbala, hebben onteigend. Sinds het overlijden van uw echtgenoot zou uw zoon (A.) door militanten van 'al Mehdi' onder druk zijn gezet om jullie huis en andere bezittingen aan de militie af te staan. Gemaskerde mannen in dezelfde klededrucht als militanten van 'al Mehdi' zouden regelmatig naar uw huis zijn gekomen op zoek naar uw zoon. Ook zouden ze verschillende keren uw huis langs de voorkant hebben beschoten. Vanwege deze bedreigingen en intimidaties door 'al Mehdi' zou uw zoon (A.) (OV 6.471.149 en CG 09/15313) op 10 juli 2009 Irak zijn ontvlucht. Hij reisde naar België waar hij zich op 6 augustus 2009 vluchteling verklaarde. Na het vertrek van uw zoon uit Irak zou u alleen zijn achtergebleven in jullie huis in de Palestijnstraat in Baghdad. U werd nog altijd gevisieerd door militanten van 'al Mehdi'. Zo zou u in juni 2010 aan een wisselkantoor in Baghdad van uw geld zijn beroofd door onbekenden. Later zou u anonieme dreigbrieven hebben aangetroffen in uw huis met het bevel uw woning te verlaten. In juli 2010 zouden vier gemaskerde leden van 'al Mehdi' bij u thuis zijn binnengevallen en u op de grond hebben geduwd. Ze zouden uw auto, juwelen en geld hebben meegenomen. Later zou uw huis aan de voorgevel drie keer zijn beschoten. De laatste beschieting zou dateren van 15 augustus 2011. Uit angst voor verdere problemen met 'al Mehdi' zou u beslist hebben Irak te verlaten en uw zoon (A.) in België te vervoegen. Op 6 september 2011 zou u met uw Iraaks paspoort een vlucht naar de Verenigde Arabische Emiraten hebben genomen en verder naar Parijs zijn doorgevlogen. Vervolgens zou u clandestien per wagen naar België zijn doorgereisd waar u op 7 september 2011 aankwam en op 9 september 2011 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal van de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat ook aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw asielrelaas grotendeels is gebaseerd op dezelfde elementen die werden aangehaald door uw zoon (A.). Nochtans blijken jullie verklaringen op verschillende cruciale punten niet met elkaar overeen te stemmen (een kopie van de beslissing én van het gehoorverslag van uw zoon (A.H.M.) werd toegevoegd aan de blauwe map van uw administratief dossier).

U en uw zoon verklaarden dat er in augustus 2008, tijdens de viering van het sjiietisch feest 'Asjoura', een aanslag op jullie huis werd gepleegd. Onbekenden zouden die dag een granaat naar uw huis en omliggende tuin hebben gegooid. Uw echtgenoot zou hierbij zijn verwond en in 2009 aan deze verwondingen zijn overleden. Echter, er dient vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, is gebleken dat 'Asjoura' in 2008 in de maand januari en niet in augustus viel, zoals u en uw zoon beweerden. Dat jullie zich dusdanig zouden vergissen in de tijdsituering van 'Ashoura' is niet aannemelijk en doet reeds twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de problemen die u in die periode aanhaalt.

Vervolgens legde u over deze aanslag tegenstrijdige verklaringen af vergeleken met de verklaringen van uw zoon. Zo verklaarde uw zoon dat zijn vader niet werd geraakt door de granaat. Wel zou hij zijn gevallen en hierbij een arm hebben gebroken. Uw echtgenoot zou in 2009 volgens de verklaringen van uw zoon aan een hartinfarct zijn overleden en dus een natuurlijke dood zijn gestorven (zie gehoorverslag CGVS van uw zoon, p.3 en p.8). U daarentegen verklaarde geheel anders dat uw echtgenoot wel gewond raakte bij de aanslag en in 2009 aan deze verwondingen is bezweken (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p.3). Het hoeft geen betoog dat, in het licht van de eerdere verklaringen van uw zoon, aan de onnatuurlijke dood van uw echtgenoot geen geloof meer kan worden gehecht.

Betreffende ditzelfde incident verklaarde uw zoon dat er vele gewonden waren gevallen bij jullie thuis. Maar op geen enkel moment maakte hij gewag van doden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U daarentegen verklaarde dat er bij deze aanslag één dode zou zijn gevallen, nl. een vriend van uw man (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Dient tevens aangestipt dat u verklaarde dat uw zoon en echtgenoot nog voor deze aanslag dreigbrieven hadden ontvangen. Ze zouden u nooit op de hoogte hebben gebracht van de inhoud hiervan uit bezorgdheid om uw slechte gezondheid (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Ook zou u niet weten of die dreigbrieven door één of andere militie werden ondertekend. U gaat ervan uit dat 'al Mehdi' de brieven heeft opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw zoon daarentegen verklaarde geheel anders dat hij niet veel aandacht had geschonken aan deze dreigbrieven. Volgens zijn verklaringen zou u hem hebben ingelicht dat de brieven van 'al Qaida' afkomstig waren (zie gehoorverslag CGVS van uw

zoon, p.7). Rekening houden met het feit dat het sjiietische Mehdileger van een totaal andere strekking is dan het soennitische al Qaida is deze tegenspraak andermaal zeer flagrant.

Vervolgens verklaarde u dat het Mehdileger na het overlijden van uw echtgenoot de gronden van uw man in Kerbala zou hebben onteigend. U zou na het overlijden van uw echtgenoot naar deze gronden zijn gegaan en hebben vastgesteld dat ze door militanten van 'al Mehdi' werden ommuurd en bewaakt. Nadat u de gronden zou hebben opgeëist bij één van de bewakers zou u zijn doorverwezen naar Moqtadar al Sadr, de gekende leider van 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, p.8). De militie zou op jullie gronden bureaus en kantoren hebben opgericht (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw zoon daarentegen gaf een geheel andere schets van de staat van de gronden na het overlijden van zijn vader. Zo verklaarde hij dat militanten van 'al Mehdi' sinds zijn overlijden een soort belasting ('Khoumouss') inden op jullie gronden bij de landbouwers/pachters die jullie gronden bewerkten. Omdat u vreesde dat dit geld voor verkeerde doeleinden werd gebruikt zou u - althans volgens uw zoon - hebben beslist om de erfenis van uw echtgenoot in Kerbala onder de nabestaanden te verdelen. Uw zoon zou hiervoor voor u een volmacht hebben opgesteld. Op geen enkel moment maakte uw zoon gewag van enige confiscatie van deze gronden door de militie 'al Mehdi' en/of omvorming hiervan tot kantoren en bureaus voor deze militie (zie gehoorverslag CGVS van uw zoon, p.10).

Verder verklaarde u na het vertrek van uw zoon uit Irak in juli 2009 als alleenstaande vrouw te zijn achtergebleven in uw huis in Bagdad. U zou er sindsdien alleen hebben gewoond tot uw vertrek uit Irak in augustus 2011. Hierdoor zou u het doelwit zijn geworden van verdere intimidaties en vervolgingen door het Mehdileger. De militie zou uw zwakke positie als alleenstaande vrouw hebben uitgebuit om uw huis en andere bezittingen te onteigenen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-7). Echter, uw zoon verklaarde geheel anders dat u na zijn vertrek uit Irak bent ingetrokken bij uw broers in Kerbala. Hij voegde er zelfs aan toe dat uw verhuis van Bagdad naar de streng religieuze stad Kerbala - waar hij moeilijk zou kunnen aarden - voor hem mee de doorslag gaf om Irak te verlaten (zie gehoorverslag CGVS van uw zoon, p.9-10).

Naast bovenstaande incoherenties heeft u ook omtrent de problemen die u kende na het vertrek van uw zoon uit Irak tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS, opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dat twintig dagen voor uw vertrek uit Irak - dit zou midden augustus 2011 zijn geweest - onbekenden uw huis zijn binnengevallen, u hebben bedreigd en uw wagen, geld en juwelen hebben meegenomen (zie vragenlijst CGVS, dd. 11 oktober 2011, p.3). Voor het CGVS beweerde u geheel anders dat na het vertrek van uw zoon uit Irak er slechts één keer een inval zou hebben plaatsgevonden in uw huis. Deze inval zou in juli 2010 hebben plaatsgevonden en uw wagen, juwelen en geld zouden door uw belagers die dag zijn afgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hiermee geconfronteerd wijzigde u plots uw verklaringen in overeenstemming met uw verklaringen in de vragenlijst. Dit is op zich niet afdoende aangezien u geen uitleg kan geven voor de vastgestelde contradictie.

Bovenstaande bedrieglijke vaststellingen zijn zo flagrant dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen problemen met de militie 'al Mehdi'. Bovendien kon u hiervan geen enkel begin van bewijs voorleggen. U heeft uw zelfverklaarde vrees bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

De door u voorgelegde documenten: nl. uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonattest, rantsoenkaart, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw overleden echtgenoot tonen weliswaar uw identiteit en afkomst aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Deze stukken vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin om te buigen. De overlijdensakte van uw echtgenoot en een attest van het overlijdensregister tonen aan dat hij is overleden maar geven geen verder geen informatie betreffende de omstandigheden die volgens u aan de basis liggen van zijn dood. Wat betreft het door u voorgelegde medische attest, dd. 20 januari 2012, afgeleverd door een arts in Eupen, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Spijts de inhoud van het attest dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de boven aangehaalde argumenten. Dit attest vermag dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien mag verwezen worden naar de algemeenheid van dit attest, dat geen enkele uitspraak doet over een eventuele diagnose of pathologie, noch over de begindatum of frequentie van de behandeling. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op uw asielmotieven.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld. Hoewel uw zoon Amjad de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op basis van zijn afkomst uit Bagdad wordt de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad continu opgevolgd.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2009 verkreeg uw zoon van het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Echter, de vluchtelingenstatus werd hem geweigerd vanwege de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Zoals hierboven al werd uiteengezet is de veiligheidssituatie in Baghdad inmiddels gewijzigd en kan u actueel de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een *“vergissing van appreciatie”* aan en beroept zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/5 en 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *“het principe van goede administratie”*.

Verzoekster betoogt dat zij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet werd uitgenodigd om de strijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar zoon uit te leggen. Zij citeert haar verklaringen inzake de dood van haar echtgenoot en stelt dat zij hierover en over diens gezondheidsproblemen niet nader werd ondervraagd. Doordat het CGVS haar niet de kans gaf uitleg te geven of de tegenstrijdigheden te verklaren is *“het principe van goede administratie”* geschonden. Het CGVS heeft een gebrek aan rechtschapenheid aan de dag gelegd.

De tegenstrijdigheid in haar eigen verklaringen omtrent de inval in haar huis verklaart verzoekster doordat het gehoor voor haar moeilijk en beproevend was, en dit gezien haar ouderdom (62 jaar), haar gezondheid en de stress verbonden aan het gehoor. Op het einde werd zij onwel, is zij op de grond gevallen en moest zij per ziekenwagen naar het ziekenhuis worden gevoerd. Verzoekster betreurt dat dit incident geen weerslag vindt in het administratief dossier. Zij verwijt het CGVS dat geen rekening werd gehouden met de situatie van stress. Voor een door ouderdom en gezondheid verzwakt persoon en na verschillende uren gehoor is het normaal dat zich verwarring kan voordoen. Verzoekster verwijst naar arrest nr. 71 721 van 12 december 2011 van de RvV waarin werd geoordeeld dat bepaalde onwetendheden mogelijk te verklaren waren door het bijzondere profiel (de jonge leeftijd en beperkte opvoeding) van de betrokkene.

Verzoekster citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en toetst de algemene situatie in Irak aan dit artikel. Zij kan niet akkoord gaan met de conclusie die wordt gedaan in de informatie waarop het CGVS zich beroept. Verzoekster citeert uit een aantal internetartikels, daterend van 4 januari 2012, 28 januari 2012, 8 maart 2012 en 20 maart 2012, en stelt dat niet kan volgehouden worden dat de situatie in Irak is gestabiliseerd en dat burgers er geen risico meer lopen voor hun leven. Voorts haalt zij een passage aan uit het voormelde arrest van de RvV, waarin wegens een gebrek aan actuele en precieze informatie inzake de situatie in Mosul werd besloten tot een vernietiging, en uit arrest nr. 51 574 van 25 december (lees: november) 2010, waarin werd besloten dat de situatie in Bagdad beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gezien de situatie in Irak beschikt zij niet over een intern vestigingsalternatief of bescherming.

2.2.1. Hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet geschonden zou kunnen zijn wordt door verzoekster niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welk *“principe van goede administratie”* zij benevens de motiveringsplicht geschonden acht. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster betwist de bestreden motivering niet waar deze stelt dat zowel haar zoon als zijzelf beweerde dat er in augustus 2008, tijdens de viering van het sjitische feest 'Asjoura' een aanslag werd gepleegd op hun woning, hetgeen niet kan worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat voornoemd feest in het jaar 2008 in de maand januari plaatsvond en niet in augustus. Deze vaststelling vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Dat verzoekster en haar zoon zich dermate zouden vergissen omtrent de situering in de tijd van het feest 'Asjoura' en de aanslag op hun woning is niet aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van de aangevoerde problemen.

Uit hun verklaringen, zoals deze met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verder dat verzoekster en haar zoon:

- tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de aanslag op hun woning in 2008 en meer bepaald aangaande de vraag of verzoeksters echtgenoot bij deze aanslag gewond zou zijn geraakt en ingevolge deze verwondingen zou zijn overleden;
- incoherente verklaringen aflegden over of er bij voormelde aanslag al dan niet een dodelijk slachtoffer viel;
- aangaande de door hen ontvangen dreigbrieven verklaringen aflegden die niet met elkaar kunnen worden gerijmd;
- tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende het lot van de gronden van verzoeksters echtgenoot in Kerbala en de rol die het Mehdi-leger hierin speelde;
- tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de verblijfplaats van verzoekster na het vertrek van haar zoon uit Irak en de vraag of zij al dan niet alleen woonde.

Inzake verzoeksters verwijt dat zij bij het CGVS niet met de strijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar zoon werd geconfronteerd en niet de kans kreeg deze uit te leggen, dient te worden opgemerkt dat zij niet aantoonde, en uit het gehoorverslag evenmin blijkt, dat deze strijdigheden reeds tijdens het gehoor zouden zijn vastgesteld. Bovendien repliceert verweerder met recht dat geen enkele rechtsregel of bepaling aan het CGVS de verplichting oplegt om een asielzoekster te confronteren met tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar familieleden. Het CGVS moet de asielzoekster niet vooraf confronteren met de vaststellingen of informatie op basis waarvan de beslissing wordt genomen. De procedure voor het CGVS is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet en er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat. Daarenboven onderneemt verzoekster in het verzoekschrift niet de minste poging teneinde de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar zoon te verklaren. Het is niet ernstig om in het verzoekschrift enerzijds te stellen dat zij de kans had moeten krijgen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren doch anderzijds, ondanks dat zij daartoe in het kader van onderhavig beroep de kans heeft, na te laten ook maar enige mogelijke of plausibele uitleg aan te reiken voor deze tegenstrijdigheden. Daar deze door verzoekster niet dienstig worden weerlegd of betwist, blijven de vastgestelde tegenstrijdigheden onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Verzoekster legde tevens manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent het incident waarbij een aantal gemaskerde personen haar huis zouden zijn binnengevallen. In de vragenlijst verklaarde zij immers dat deze personen twintig dagen voor haar vertrek uit haar land van herkomst, hetzij ongeveer op 17 augustus 2011, bij haar binnenvielen, haar bedreigden met een wapen en haar wagen en al haar geld en juwelen stalen (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS beweerde verzoekster echter dat de inval in haar huis door gemaskerde personen en waarbij haar wagen, juwelen en geld werden gestolen, reeds in juli 2010 plaatsvond. Tevens stelde zij herhaaldelijk en uitdrukkelijk dat dit de enige maal was dat ze haar huis zijn binnengevallen. Wanneer verzoekster met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd beweerde zij dat de datum zoals door haar gegeven in de vragenlijst correct is, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Deze laatste verklaring kan bovendien niet worden gerijmd met verzoeksters eerdere verklaringen tijdens het gehoor volgens dewelke haar woning na de inval nog driemaal beschoten zou zijn geweest en waarbij zij de laatste beschieting situeerde op 15 augustus 2011 (administratief dossier, stuk 4, p.8-9).

Voor zover verzoekster de tegenstrijdigheden in haar verklaringen tracht toe te schrijven aan de stress waarmee het gehoor bij het CGVS gepaard ging, de duur van het gehoor en haar leeftijd, dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoekster, ook indien zij 62 jaar is, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze zoals *in casu* de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen kunnen, aangezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in haar geheugen te zijn gegrift, zodat noch stress noch haar leeftijd en de duur van het gehoor een aannemelijke verklaring vormen voor de hoger gedane vaststellingen.

Dat de tegenstrijdigheden in haar verklaringen te wijten zouden zijn aan haar medische toestand wordt door verzoekster evenmin aangetoond of aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont niet aan op welke wijze haar medische toestand een weerslag zou hebben gehad op het gehoor. Zij toont immers niet aan de hand van enig medisch attest aan dat of aan welke medische aandoening zij lijdt, laat staan dat deze aandoening tot gevolg had dat zij niet bij machte was om op datum van 24 januari 2012 te worden gehoord. Verzoekster en haar aanwezige advocaat maakten bij de aanvang van het gehoor geen melding dat verzoekster, ingevolge medische of andere redenen, niet bij machte was om dit gehoor te volbrengen of om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster maakte hiervan gedurende het gehoor, ondanks dat haar bij de aanvang werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen moest melden, evenmin melding en vermeldde haar medische problemen zelfs niet wanneer zij werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de datum waarop de inval in haar huis plaatsvond. Bovendien formuleerde noch verzoekster noch haar advocaat enige opmerking in deze zin wanneer zij daartoe de kans kregen aan het einde van het gehoor. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid (administratief dossier, stuk 4).

Waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een medisch attest van 20 januari 2012 van een arts in Eupen en wordt gemotiveerd waarom dit attest geen afbreuk doet aan de gedane inschatting van verzoeksters asielmotieven, dient te worden opgemerkt dat het medische attest, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 12: documenten), geen betrekking heeft op verzoekster. Dit attest handelt over een zekere F.A.H., geboren op 30 oktober 1964 en met 1120680 als kenmerk bij het CGVS, terwijl verzoekster, A.A.T., is geboren op 1 juli 1949 en bij het CGVS 1121169 als refertenummer heeft. Aldus dient te worden vastgesteld dat dit medische attest niet thuishoort in onderhavig asioldossier en dat hieromtrent ten onrechte wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De benevens het medisch attest neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 12: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen geen afbreuk te doen aan de voormelde concrete vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen aangaande de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Nog daargelaten de hoger vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar zoon inzake de verblijfplaats van verzoekster gedurende de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Irak, is de Raad op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de nota (rechtsplegingdossier, stukken 1 en 5; administratief dossier, stuk 13: landeninformatie), van oordeel dat de situatie in Bagdad, de diverse objectieve elementen (zoals het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van de incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen) in ogenschouw genomen, niet van die aard is dat er voor verzoekster actueel een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS